

everGreen

NEDELJNO JUTRO

Ejmi Efron

Nedeljno jutro

Prevela sa engleskog
Jadranka Đerić

MONO I MANJANA
2010.

Naslov originala
Amy Ephron – One Sunday Morning
Copyright © 2005 by Amy Ephron

Izdavač
Mono i Manjana
Za izdavače
Miroslav Josipović / Nenad Atanasković

Glavni i odgovorni urednik
Aleksandar Jerkov

Prevod
Jadranka Đerić

Lektura
Tatjana Bižić

Urednik edicije Evergreen
Nenad Perišić

Dizajn edicije
Pintor Project

Štampa
Elvodprint, Lazarevac

Tiraž: 500

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Narodna biblioteka Srbije, Beograd
821.111(73)-31
EFRON, Ejmi, 1952-
Nedeljno jutro / Ejmi Efron ; prevela sa engleskog Jadranka Đerić. -
Beograd: Mono I Manjana, 2010 (Lazarevac : Elvod print). -
168 str. ; 21 cm. - (Evergreen)
Prevod dela: One Sunday Morning / Amy Ephron.
- Tiraž 500.

ISBN 978-86-7804-305-5
COBISS.SR-ID 178720524

Alanu

*Zahvalila bih Henriju Ferisu, Ovenu Lesteru,
Deliji Ejfron, Ani Džejn Hejz, i Ejmi Pejronet
na njihovej ljubaznosti i podršci.*

„Stvarno nikad nije razumela šta znači pristojnost“, rekla je Betsi Oven udaljivši se od prozora u jednom okretu, kao da ju je sama suknja nosila po podu. Tu, u toj jednoj ublaženoj izjavi bilo je sadržano sve, jasna presuda svemu što se Lizi Karsvel ikad nadala da će biti i potvrda da se iza naizgled bezazlenog čina kome su sve prisustvovale krije neka priča.

U tom trenutku Meri se pitala ne bi li, da Betsi ništa nije rekla, ili da bar to nije rekla tako kao što jeste, to jednostavno prošlo, nestalo, ako vam se tako više sviđa, utonulo u nejasni blesak trenutka, kao ono što vidite i odmah zaboravite, a ne kao one oštre slike koje kao parče polomljenog stakla ostanu zauvek usečene u sećanje, tako da će se posle toga svaka od njih, kad god vidi Lizi Karsvel, setiti jutra kad su je ugledale kako izlazi iz hotela *Gramersi park*.

Sipila je kiša. Meri Nel je osećala nežnu izmaglicu na licu, tek blagi lek protiv teškog mamurluka nakon prethodne noći i zabave Bilija Holmsa u *Valdorfu* na kojoj je ostala do kasno. Morala je da uđe na zadnja vrata i da ih nečujno zatvori, da izuje cipele s potpeticama pre no što krene popločanim hodnikom i da se na prstima popne uz stepenice, tako da nikog ne probudi. Mama bi joj opet održala predavanje o tome kako je podivljala. Tata bi sačekao do jutra, pozvao je da sedne da popiju kafu, a onda bi je upitao ne juri li ona možda za nečim što ne postoji, pokušava li da popuni rupu u svemiru, naglašavajući joj tako da bi trebala da radi nešto korisno, ne shvatajući, uopšte, da je korisno sedeti do kasno u *Valdorfu*, plesati, razgovarati o Kantu i o tome da li je haljina Elizabete Harknes previše smerna za ovu sezonu. I tako, morala je da nastavi farsu u kojoj je igrala ulogu odmorne i poslušne ćerke, da ustane iz kreveta, iako je spavala jedva četiri sata – bilo je prilično teško smiriti se posle tolikog igranja – i glava joj je bila teš-

ka kao natopljen pamuk, i ispuni dato obećanje da će u nedelju u jedanaest sati doći kod Betsi Oven na partiju bridža.

Biće jake kafe sa šlagom i sendviča koji se služe uz čaj, u koje god doba dana da navratite kod Betsi Oven, uvek će vas poslužiti sendvičima (kao da je to u modi), i biće smrtno dosadno. Bar je tako mislila Meri kad je krenula kroz Gramersi park, a pre no što je ušla, zastala je, na trenutak, ispred crvenkastomrke fasade kuće Betsi Oven.

Iz hotela *Gramersi park* izašla je jedna porodica obučena u neprikladne pastelne boje, majka je držala u ruci jedan od onih pamfleta po kojima su svi odmah mogli da zaključe da su oni turisti. Meri im je zavidela. Kakvo li je osećanje zadivljeno posmatrati Njujork, očima stranca. Setila se kako ju je majka vodila da vidi Kip slobode kad je bila mala, i prodavnice suvenira koja se nalazila ispod suknje u podnožju kipa. Setila se kako joj se kip činio mali dok ga je posmatrala iz trajekta, a kako je delovao veliki kad je bila u njegovoj suknji. Još uvek ima, na komodi, malu statu u Kipa slobode koju joj je majka kupila tog dana.

Stvarno se nadala da će ubediti oca da je na proleće pusti u Evropu. Želela je da bude u Parizu, gde ništa nije tako skućeno, gde se činilo da je lakše pisati poeziju i gde su svi, pa čak i devojke koje rade u prodavnicama, obučeni po poslednjoj modi, a ako i nisu, izgledalo je kao da kreiraju neku svoju sopstvenu; tamo gde nije bilo zabrana i činilo se da se dani i noći

ulivaju jedni u druge, a ne kao ovde, gde su mrak i potajno noćno zavođenje u neposrednoj suprotnosti sa svime što se dešava danju.

Zazvonila je i učtivo sačekala da joj Betsi otvori. Možda bi mogla da nagovori Betsi da se zauzme za nju i ubedi njene roditelje da je puste. Ona ume da bude tako ubedljiva. Betsi veruje da životno iskustvo mnogo vredi. Ona nije kao većina žena koje Meri poznaje, i nije nimalo slična prijateljima Merinih roditelja. Betsi ima svoj poziv. Ona je pisac, slavna spisateljica u nekim krugovima, dok je u drugim ne opisuju baš tako laskavo. Piše romane o Njujorku, nemilosrdno verodostojnu prozu s istančanim, mada ponekad previše prepoznatljivim detaljima.

Betsi se na vratima pojavila приметно starija nego prošli put kad ju je Meri videla, kao da su je godine sustigle preko noći. Sedi uvojci joj umršeni na glavi poput neke kape, u očima joj i dalje onaj vragolasti sjaj po kome je prepoznatljiva, u levoj ruci štap sa izgraviranom drškom od slonovače, na koji se oslanja u hodu. Primetila je da je Meri gleda – „Nije ništa, mila, zar ti nisam rekla? Okliznula sam se i pala na pločnik negde početkom nedelje. Bilo je baš smešno. Izvrnula sam zglob leve noge i pre no što sam shvatila šta mi se desilo izgubila sam ravnotežu“ – nasmejala se da ublaži utisak te slike. „Da, jasno mi je kako je to izgledalo. Najdosadnije je što doktori zahtevaju da veći deo dana provodim u kući, i da držim nogu na jastuku kao pudlicu.“ Opet se nasmejala, a onda je dodala, pomalo setno: „Imaju pravo, stvarno je ote-